

JEST TAKA WLLA...

Pierwsze zapiski są w języku rosyjskim i pochodzą z 1898 roku. Jest to wpis w księdze wieczystej informujący o wielkości działki i jej właścicielu (od 04.03.1898 r.), Albercie Marcinkowskim, który odsprzedał tę posiadłość w grudniu 1898 roku Sergiejowi Iwanowiczowi Ostroumowemu. Następne akty notarialne mówią o kolejnych właścicielach, jak np. Seweryn Doria Dernałowicz (od 18.10.1900r.), czy Stefan Aleksander Restorffow (od 01.06.1919r.) , ale są to tylko suche fakty. A ja chciałabym zwrócić uwagę Państwa na dość ciekawe losy tej posiadłości, kiedy jej właścicielem był Sergiej Iwanowicz Ostroumow. Nieruchomość ta znajdowała się we wsi Goździk, na terenach niezbyt dobrze zagospodarowanych, położonych na zachodnich i południowo- zach. obszarach miasta Nowomińsk . To dawna nazwa Mińska Mazowieckiego. Zmiany nazwy dokonano w 1916 roku, również w tym samym roku przyłączono wieś Goździk do rozwijającego się gospodarczo Mińska Mazowieckiego, ale wróćmy do Sergieja Ostroumowa. Zarządzał on swoimi posiadłościami poprzez notariuszy. A zarządzać miał czym, bo według zapisów w księdze wieczystej było to 17.153 arszynów kwadratowych terenu i 305 arszynów powierzchni willi. Dom był murowany i składał się wówczas z 6 pokoiów, kuchni, 2 przedpokoiów, spiżarni, pokoju dla służby, sieni. Przytoczę ciekawy epizod, jaki pojawił się w dziejach tego domu. W 1915 r. Sergiej Ostroumow umarł na zapalenie płuc, ale akt zgonu wydano dopiero w marcu 1930r. i przesłano z tak dużym opóźnieniem z Moskwy do Polski. Przez 15 lat uznawano go za zaginionego, a majątkiem zarządzał adwokat Władysław Siniarski, który wynajął dom notariuszowi Stefanowi Restorffowi. W budynku mieściło się biuro notarialne. Kiedy stosowne dokumenty dotarły do Mińska Mazowieckiego, okazało się, że jedynymi spadkobiercami posiadłości Goździk nr 23 na rogu ówczesnej ul. Foksal i Pięknej są: Lew Ostroumow zamieszkały w Moskwie i Nina Tiutiunnik-dzieci Eugeniusza, brata Sergieja Ostroumowa. Odnalezieni spadkobiercy upoważnili kolejnego adwokata Esterę Alter Iwińską do zarządzania swą nieruchomością. W grudniu 1932 r. posiadłość, choć obciążona hipotecznie na 3tys. rubli, zostaje kupiona przez Polaków za 25 tys. rubli w gotowiźnie. Nowymi właścicielami posesji zostało małżeństwo Henryk-doktor medycyny i Wacława Maria Rutkowscy. Charakter użytkowy willi diametralnie się zmienił.

Budynek stanowił prawdziwy dom rodzinny i służył rodzinie Rutkowskich przez wiele lat, aż do śmierci Henryka, który był znanym i cenionym przez mieszkańców Mińska lekarzem. Zmarł 04.01.1941r. Wdowa z dwiema córkami, po śmierci męża znalazła się w trudnej sytuacji finansowej. Niemcy zajęli willę, mieścił się tam „Soldatenheim” - dom, klub żołnierski. W 1942 r. na potrzeby wojska dobudowana zostaje nowa część budynku. Piętro zostało wynajęte przez właścicielkę, która wraz z córką Alicją wyprowadziła się w 1948 r. do Warszawy. Powojenne dzieje wili –przejętej na rzecz skarbu Państwa ściśle związane są z działalnością przedszkola nr 1. Od 1946r. na parterze domu rozpoczęła się praca wychowawczo- oświatowa z najmłodszymi mieszkańcami Mińska Mazowieckiego i trwa nieprzerwanie do dnia dzisiejszego. Początki były trudne. Budynek wymagał remontu i przeprowadzenia prac adaptacyjnych. Za to ogród o powierzchni 4500m² z bogatym drzewostanem: jesion, grab, wiąz, klon, brzozy, stanowił wspaniały plac zabaw dla dzieci. Nowo powstające przedszkole współtworzyła p. Bronisława Wojdyga- niestrudzona organizatorka, która kierowała placówką (w latach 1946- 1960). Kolejnymi dyrektorkami były panie: Bronisława Woźniak (w latach 1960-1965), Helena Zawadzka (w latach 1965- 1981), Janina Luba (w latach 1981-1986), Teresa Ostrowska (w latach 1986-1992). W roku 1976 wydzierżawiono piętro willi na lokal użytkowy dla przedszkola i przeprowadzono prace adaptacyjno-remontowe. Dzięki temu przedsięwzięciu można było utworzyć piąty oddział i poszerzyć działalność wychowawczą z korzyścią dla mieszkańców miasta. Ważnym etapem w dziejach przedszkola były lata 90-te - czas transformacji polityczno- ekonomicznej. Rok 1990 to nowa inwestycja- dobudowa zaplecza kuchennego, która zapoczątkowała zmiany w infrastrukturze budynku. W latach 1992-2005) dyrektorem przedszkola była p. Alina Matejak, dzięki której ponad stuletnia willa nabrała innego wyglądu. Zmieniono ogrzewanie z węglowego na elektryczne, doprowadzono gazociąg, zamontowano nowe oświetlenie, zarówno w środku, jak i na zewnątrz budynku. Wstawiono nową bramę i furtkę, wykonano klinkierowe elementy ogrodzenia. Wymieniono siatkę w alejce oraz położono kostkę brukową na drodze dojazdowej. Te wszystkie działania spowodowały, że odnowiona willa i jej otoczenie prezentują się korzystniej i efektowniej. W 2005 r. nową dyrektorką została p. Anna Perzanowska, która z zaangażowaniem i sprawnością menadżera przeprowadziła modernizację wszystkich sal przedszkolnych. W 2010 r.

naprawiono elewację budynku i dobudowano klatkę schodową z dodatkową salą i łazienką. Wyremontowane zostały pozostałe łazienki w przedszkolu, wymieniono meble w salach dla dzieci, w sekretariacie i w kancelarii.

Zamontowano nowe szafki dla pracowników administracyjnych, nauczycieli i personelu kuchni. Wymienione zostało ogrodzenie w całej alejce i wzdłuż ulicy Kościuszki. Zakupiono nowe zabawki i sprzęt, który zainstalowano na placu zabaw. To także podniosło walory architektoniczno- estetyczne budynku.

Pracownicy dokładają wielu starań, aby przedszkole funkcjonowało jak najlepiej i mogło sprostać nowym wyzwaniom, jakich dostarcza życie w nowoczesnym społeczeństwie. W Przedszkolu nr1 – działającym nieprzerwanie 75 lat- ciepłą i rodzinną atmosferę znajdują kolejne pokolenia przedszkolaków.

Opr. Edyta Kramarz